

İstasyon Çıkışı Tüklenen Aşklar 2

– S.E.G · 16 Aralık 2013

Parmak uçlarımda hali hazırda saçlarının kokusu duruyorken,

Bir sigara izmariti daha peydahlanacak paslı raylar arasında.

Dudağımdaki “o” son öpücüğün tılsımı yayılırken kasıklarım,

Avuç içlerimdeki boşluk, tüneller gibi uzayacak

Karanlık ve soğuk...

İstasyon çıkışında, içinden çıkılmaz bir hal alırken bütün evrimeler,

Yolumu, hep yeşil bir çift gözün içinde kaybolurken bulacağım.

.....

Cankurtaran,

Özdeş ayrılıklar durağında bir vagon..

Bilseniz,

Kaç gözyaşı taşıdım gecenin karanlığında.

Işığı sevmeyen kaç gözyaşı...

Bir de hala umudu olanları,.. kapılar kapanana dek..

Taşmadan demir rayların dışına,

Hızlı bir akış içerisinde “şimdi” den uzaklaştırmak,

Başka zamanlara alıştırmak.. zamanla alışmalarını beklemek..

.....

Birini / bir şeyi çok sevmekle başlıyordu zincirleme acılar..

Sevmenin kısa ayrılıkların uzun yaşandığı saatlerde...

Mübalağasız,

İniyordu yeryüzüne ayrılık melekleri..

Gittikçe çoğalan yalnızlıklar gibi, lirik bir sevincin gölgesinde,

Bin parçaya bölünüyorken yere düşmüş yüzler,

Kimi taksa koluna, bir duraklık nefesler kalıyordu, sonralara...

Gideceği yönün tam tersinde,

Tersi bir bekleyiş içinde olanların,

Düşüncelerden, “sevginin” suretini silmek kalıyordu, sonralara..

Hep o istasyon çıkışlarında..
“şimdi” gibi acımasız , “şimdi” gibi kördüğüm... ..

Cankurtaran,
Özdeş ayrılıklar durağında bir vagon..

Serbest bir çağrışıma dönüşür uzaklıklar,
Susmayı bile doğru düzgün beceremeyen sevgililerin,
Ağız kenarındaki kıvrımlarda, kıvranan kelimeler gibi...
Umursamaz bir gürültünün tam ortasında,
Ne zaman ki meftun bakışlar düşerse gözlerden,
Belki o zaman taşınmayacaktır, vagonlar dolusu gözyaşı..
Bir kuşaktan diğerine...